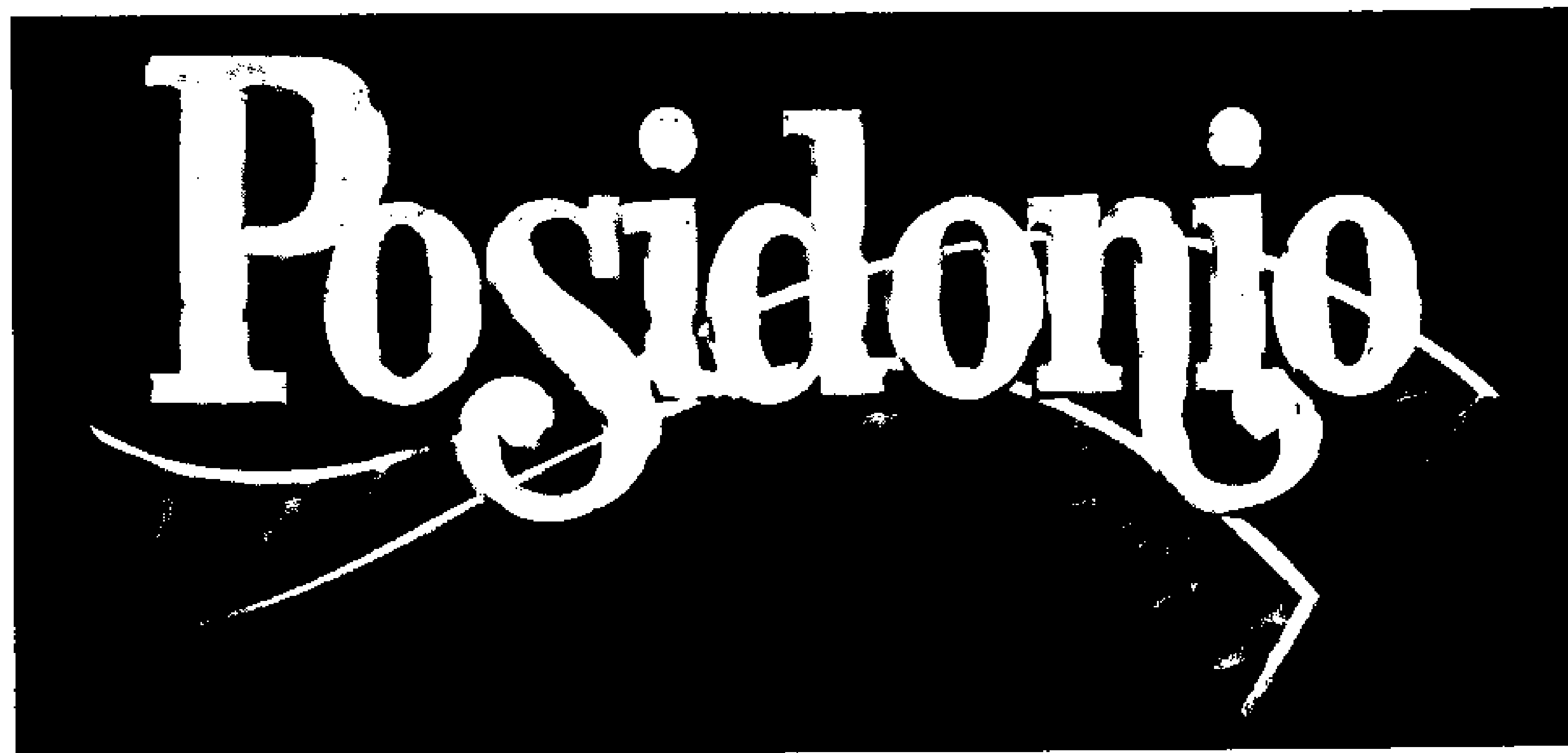

17

περιοδικό για τη ζωή και για όλα τ'άλλα

ΧΑΡΟΥΛΑ
20 ΧΡΟΝΙΑ

ΚΑΛΔΑΡΑΣ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
ΛΑΓΙΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΥΠΑΣ

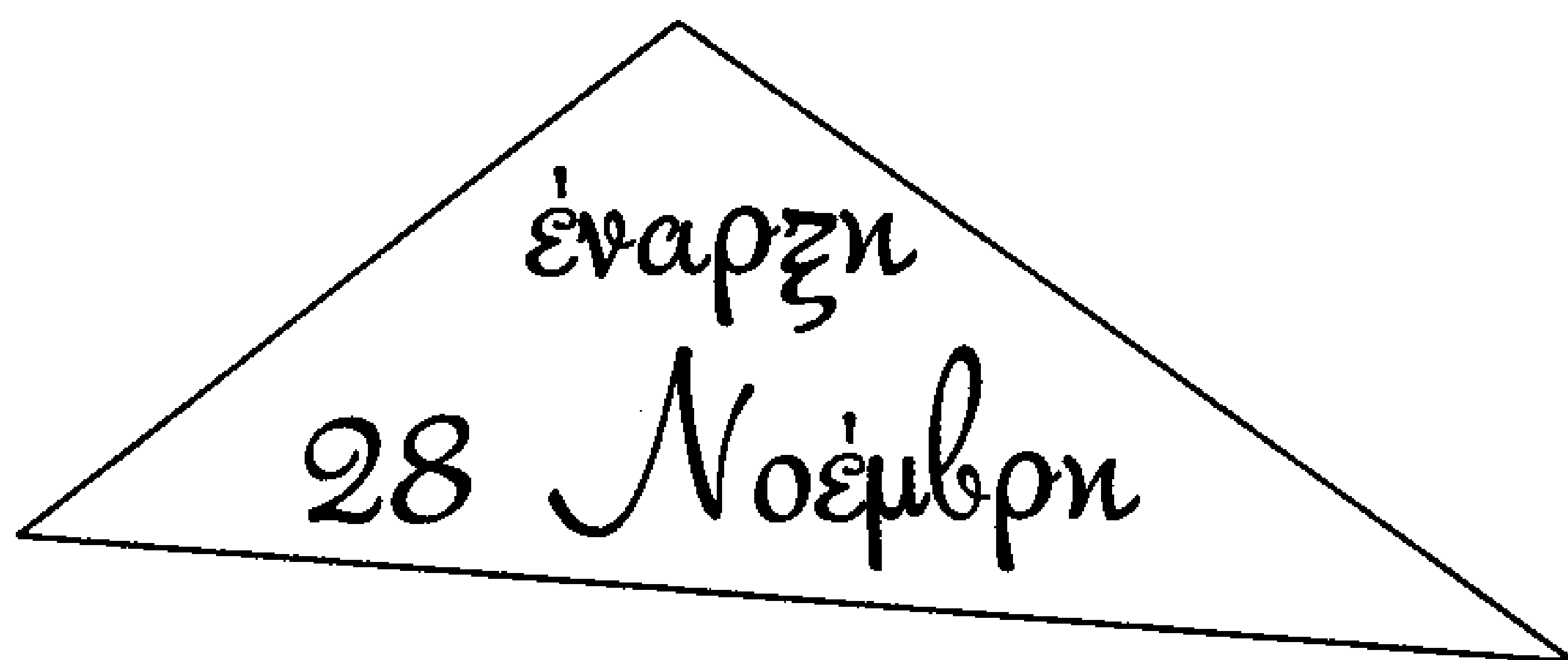
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΤΑΝΙΣΗ

ΝΙΚΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΙΑΝΟΣ

ΕΦΗ ΚΟΝΤΟΥ

ΚΑΛ/ΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΛΚΙΑΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ: ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΕΩΦ. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ 18, ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΗΛ.: 8941.033 8941.035

ΝΤΕΦΙ

Τιμή στους ζωντανούς

Γραφείο Έκδοσης
Σόλωνος 85 - Αθήνα 106 79
Τηλ.: 3629.569
Fax: 3641.334
Εκδότης
Σωτήρης Νικολακόπουλος
Υπεύθυνος Σύνταξης
Στέλιος Ελληλιάδης
Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν
Αχιλλέας Θεοφίλου
Γιάννης Πάριος
Γρηγόρης Ψαριανός
Δήμητρα Γαλάνη
Δημήτρης Χατζόπουλος
Ιωάννα Κλειάσιου
Λευτέρης Παπαδόπουλος
Νίκος Παπαδάκης
Νίκος Πορτοκάλογλου
Νίκος Σαββάτης
Παναγιώτης Κουνάδης
Πάνος Ηλιόπουλος
Ρούλα Βαλακίδου
Στέλιος Ελληλιάδης
Ιδιοκτησία
Χ. Ελληλιάδου και Σια Ε.Ε.
Νομική Σύμβουλος
Βάσω Διαμαντοπούλου
Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Στελ-Ιω
Θεσσαλονίκη
Νίκος Θεοδωράκης
Π. Μελά 15 - Τσιμισκή
Τηλ.: 265.708
Σελιδοποίηση-Μοντάζ
LASER PRESS
Στρέιτ 1, Τηλ.: 3215.281
Φιλμς Agfa 9800
NOTA
Ιπποκρήνης 15, τηλ. 7701.204
Διαχωρισμοί
Αφοί Τζίφα
Ασκληπιού 61, τηλ. 3618.172
Εκτύπωση
ΚΟΡΦΟΥ
Σμολένσκου 9, Τηλ.: 3641.340

Τεύχος 17
Νοέμβριος-Δεκέμβριος '91
Τιμή δρχ. 600
Η φωτογραφία του εξωφύλλου
είναι του Γιώργου Μονογιούδη

"Αθάνατος", καταλήγει ο επικήδειος. Και εμείς, φεύγουμε με την παρηγοριά ότι έχουμε στο σπίτι τα βιβλία του ποιητή ή τους δίσκους του τραγουδοποιού, με ευγνωμοσύνη για τη σύγχρονη τεχνολογία που επιτρέπει την αποτύπωση του έργου του δημιουργού, ώστε κι όταν αυτός φεύγει τα προϊόντα της διανοίας του να μας μένουν κληρονομιά.

Αλλά είναι πολιτισμός ένα απέραντο μουσείο με προτομές, συλλογές δίσκων, βιβλιοθήκες, μνημεία; Όταν αυτό το μουσείο δεν "λειτουργεί" μέσα σ' ένα ευρύτερο χώρο ζωντανών που απαγγέλουν ποιήματα, γράφουν τραγούδια, χορεύουν, παίζουν θέατρο, περιποιούνται κήπους και χτίζουν ναούς;

Η μήπως ακριβώς αυτό είναι το περιεχόμενο και ο χαρακτήρας του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού; Ένας κόσμος συσκευασμένων, προκατασκευασμένων και αναπαραγόμενων "αγαθών" όπου κάθε τι ζωντανό και διαφορετικό, ατομικό ή συλλογικό, χωράει μόνο στο περιθώριο ή "επιβιώνει" μόνο με την εμπορευματοποίηση του; Που κάνει κονσέρβα την κλασική μουσική και αφορίζει τον Χάινριχ Μπελ (Γερμανία), βιομηχανοποιεί τη μουσική των μαύρων και απαγορεύει την είσοδο στον Γκαμπριέλ Γκαρσία Μαρqués (ΗΠΑ), που προβάλλει το Ρέμπραντ στα μουσεία και ταυτόχρονα ο υπουργός παιδείας προτείνει να αντικατασταθεί η γλώσσα τους από την αγγλική στα πανεπιστήμια της χώρας (Ολλανδία)...

Όμως, πολιτισμός χωρίς ζωντανούς είναι απλός αντικατοπτρισμός. Και μεις εδώ, τι περιμένουμε; Να φύγουν κι όσοι έχουν απομείνει; Για να πέσουμε πιο χαμηλά; Για να καλυφτεί το "κενό" με τα εισαγόμενα βιομηχανικά

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΧΟΛΙΑ

Παξιμαδάκια, Μαγαζιά, Συναυλίες, Ειδήσεις κ.ά. 2

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΙ ΟΛΑ Τ' ΑΛΛΑ

Συνάντηση Βορρά Νότου στο Ελσίνκι (του Στέλιου Ελληλιάδη).....	11
Δημήτρης Χριστοδούλου (του Λευτέρη Παπαδόπουλου).....	15
Χαρούλα Αλεξίου (ΑΦΙΕΡΩΜΑ).....	17
Δημήτρης Λάγιος (του Νίκου Παπαδάκη).....	49
Νικ Γκραβενίτης (του Νίκου Σαββάτη).....	51
Στράτος Διονυσίου (του Στέλιου Ελληλιάδη).....	58
Παύλος Σιδηρόπουλος (του Πάνου Ηλιόπουλου).....	60
Απόστολος Καλδάρης (του Παναγιώτη Κουνάδη).....	62
Βιβλία (του Νίκου Παπαδάκη).....	76
Δισκογραφία (της Ιωάννας Κλειάσιου).....	78
Δισκοπαρουσίαση	81

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Για τα 20χρονα της Χαρούλας Αλεξίου στο τραγούδι Με κείμενα των Στέλιου Ελληλιάδη, Αχιλλέα Θεοφίλου, Δήμητρας Γαλάνη, Νίκου Πορτοκάλογλου και Γιάννη Πάριου	X 1
Πλήρης Δισκογραφία (της Ιωάννας Κλειάσιου).....	X 26

Πρέπει να 'σαι ο εαυτός σου

Μια μέρα μετά το πρώτο τους κοντσέρτο στο Ρόδο συναντήσαμε το Νικ Γκραβενίτη και τον Τζων Τσιπολίνα. Αυτό το παράξενο ντουέτο των ταξιδιωτών από τον καιρό που το αμερικάνικο ροκ είχε ρίζες, εφευρετικότητα και νόημα, από κοντά δείχνει απλά απίστευτο. Πώς μπορούν αυτοί οι δυο, από διαφορετικούς πλανήτες, να αλληλοσυμπληρώνονται μέσα στο ίδιο τραγούδι; Με την αυθεντικότητα του συναισθήματος και την ωριμότητα που κέρδισε μέσα από μια δύσκολη κι ανεξάρτητη πορεία ο σαρανταεπτάχρονος ελληνοαμερικανός Νικ Γκραβενίτης πώς καταφέρνει και συνεννοείται μ' αυτό τον φιλόλιγγο δραπέτη από το τρελλό ψυχεδελικό τσίρκο, που έχει ακόμη τα μαλλιά του μέχρι τη μέση;

Κι όμως όλα έδειχναν απόλυτα φυσιολογικά παρά την κούραση της μέρας, τον εκνευρισμό του Γκραβενίτη γιατί είχε χάσει το διαβατήριό του, την καθυστέρηση του φαγητού κατά μια ώρα, τη μόλυνση της πόλης που εκείνο το απόγευμα έπαιρνε ζωές. Η κουβέντα μας κράτησε δύο ώρες κι ήταν φιλική με συχνές εκρήξεις γέλιων που κινδύνευαν να τη διαλύσουν. Γιατί ο Γκραβενίτης κι ο Τσιπολίνα είναι κάτι παραπάνω από αντι-σταρ, σε μια εποχή που όλοι πιστεύουν μόνο στους σταρ. Είναι ανθρώπινοι, παθιασμένοι, ανοιχτοί, χαίρονται να ξεπερνούν τις πιο βασικές αντιθέσεις. Άλλωστε αυτή η θεμελιακή αντίθεση "άσπρο-μαύρο" δεν έδωσε στη μουσική τους τη μεγαλύτερη της δύναμη; Δεν την έκανε μια πραγματική μαρτυρία της εποχής, τόσο εκρηκτική που άνθρωποι (ο Μπλούμφηλντ, η Τζόπλιν, ο Μπάτερφηλντ) πέθαναν γι' αυτήν όταν έφτασαν στις ακραίες συνέπειες; Σχετικά απομονωμένοι, έξω από τα παιχνίδια που σίγουρα παρέσυραν όλους αυτούς, ο Γκραβενίτης κι ο Τσιπολίνα με απόλυτη συνέπεια βρίσκουν το θάρρος απλά να συνεχίζουν με τους δικούς τους όρους.

Νίκος Σαββάτης

Γκραβενίτης: Τι θέλετε να μάθετε από μένα;

Ντέφι (εν χορώ): Τα πάντα.

Γκραβενίτης: Λοιπόν δεν είμαι κάτι το εξαιρετικό. Απλά έμαθα να είμαι ο εαυτός μου κι αυτό είναι το δυσκολότερο που μπορείς να κάνεις. Περνάς τη ζωή σου κι είσαι άλλος -η οικογένεια, η ανατροφή, η παιδεία σε βάζουν στο καλούπι. Μεγαλώνοντας νιώθεις πιο άνετα και φτιάχνεις τους δικούς σου κανόνες. Λοιπόν, εγώ νιώθω άνετα μ' αυτό που κάνω. Είμαι μουσικός από τη φύση μου: δεν έχω μάθει ποτέ να γράφω ή να διαβάζω μουσική και κανένας από το περιβάλλον μου δεν μπορεί να το καταλάβει πώς τα καταφέρνω. Από μικρός, όμως, ήμουν προσανατολισμένος στους ήχους. Ευτυχώς κατάφερα να κάνω καριέρα με τους ήχους.

Ντέφι: Πώς αποφάσισες να μπλεχτείς με τα μπλουζ;

Γκραβενίτης: Α, είναι μεγάλη ιστορία... πρωταρχικά έχει να κάνει με το ότι είμαι ελληνοαμερικανός κι ότι ήθελα να γίνω αμερικανός. Όταν ήμουν νέος έμαθα ελληνικά, πήγα να στην ελληνική εκκλησία, έγραφα σε Έλληνες φίλους αλλά ουσιαστικά δεν ήξερα τίποτα για την Ελλάδα, ήθελα ν' αρνηθώ το ελληνικό μου παρελθόν και να γίνω αμερικανός, αφομοιώνοντας το στυλ ζωής και βέβαια τη μουσική, το λαϊκό μπλουζ που ήταν κομμάτι της αμερικάνικης μουσικής στη δεκαετία του πενήντα.

Όταν πήγα στο πανεπιστήμιο του Σικάγου ένιωθα να βρίσκομαι σε νησί, αφού το γκέτο των μαύρων κλείνει το κτίριο από τρεις μεριές και η λίμνη από την τέταρτη. Εκείνη την

εποχή το μπλουζ του Σικάγου ήταν στις δόξες του με το Μάντυ Γουόπερς, τον Χάουλιν Γουλφ κι όλους τους άλλους μεγάλους. Κι έτσι απλά με τράβηξε η μουσική όχι μόνο κοντά της, αλλά και σ' αυτό το άγριο στυλ ζωής -τα ποτά, τα πάρτυ, τα κλαμπ- που τη συνοδεύει. Γεννημένος από μια πολύ συντηρητική οικογένεια, οι δικό μου μόνο δούλευαν και πήγαιναν στην εκκλησία, φυσικά ερωτεύτηκα τρελά τα μπλουζ και το στυλ ζωής των μουσικών.

Ντέφι: Ήταν εύκολο να περάσεις τα σύνορα και να επικοινωνήσεις με μια άλλη κουλτούρα εκείνη την εποχή;

Γκραβενίτης: Δεν ήταν καθόλου εύκολο... υπήρχε ένα πολιτιστικό φράγμα που έπρεπε να το σπάσεις όχι με το μυαλό, σαν διανοούμενος, αλλά με το αντίθετο, με το συναίσθημα. Ήταν τρομερά δύσκολο να υπάρξεις μέσα στο γκέτο των μαύρων, χρειαζόταν μια προσωπικότητα: κάποιος που είναι λίγο άφοβος, λίγο τρελός και λίγο... οπλισμένος (γέλια...). Στα φοιτητικά μου χρόνια ήμουν σκληρό καρύδι, φορούσα μαύρα γυαλιά τα μεσάνυχτα, είχα πιστόλι, καταλαβαίνεις ήμουν ένας απ' αυτούς..., ένας μικρός γκάγκστερ που έπινε,

"Η μουσική της δεκαετίας του '30 γίνεται εύκολα μια πεθαμένη γλώσσα σαν τα λατινικά αν δεν την προσαρμόσεις στο σήμερα και στον εαυτό σου".

κινηγούσε γυναίκες. Μεγαλώνοντας έγινα ένα τελείως διαφορετικό πρόσωπο κι αναρωτιόμουν γιατί έπρεπε να συναντώ τέτοια σκληρότητα γύρω μου, γιατί χρειαζόταν τόση βία, τόσος πόλεμος για να καταφέρεις τα πιο απλά πράγματα που θέλεις. Αλλά είμαι σίγουρος ότι μόνο μια τέτοια προσωπικότητα μπορούσε να μπει μέσα στο μαύρο γκέτο. Ένας μαύρος μπράβος σ' ένα κλαμπ μ' έμπασε στη σκηνή κι ήταν σα να μ' έριξε στη φωτιά...

Ντέφι: Θα το ξαναέκανες τώρα;

Γκραβενίτης: Δεν ξέρω... Είμαι περήφανος που ο μεγαλύτερος γιός μου είναι εικοσιπέντε χρονών, μεγάλωσε στην Καλιφόρνια, είναι αθλητής, του αρέσει το σχέδιο και παίζει όλων των ειδών τα σαξόφωνα, ζει μια τελείως διαφορετική, κανονική ζωή. Εγώ στην ηλικία του έπαιζα μπλουζ σε καφεενεία για δυο δολάρια κι ένα τσήζμπεργκερ, αλήθεια, ζούσα στο δρόμο σαν μπήτνικ, ζούσα τα μπλουζ.

Ντέφι: Υπάρχει -επιτέλους- μια καινούργια αναβίωση του μπλουζ, με ανθρώπους σαν τον Ρόμπερτ Κρέυ που κατάφε-

ραν να βάλουν τη μουσική τους στο Top 40;

Γκραβενίτης: Ο Ρόμπερτ Κρέυ κι ο Στήβι Ρέυ Βων* είναι άνθρωποι που ακούγονται πολύ γιατί είναι στο κέντρο της προσοχής των μέσων ενημέρωσης. Είναι καλοί μουσικοί κι αξίζουν την επιτυχία. Υπάρχουν όμως και εκατοντάδες άλλοι μουσικοί, που παίζουν σ' όλη την Αμερική κι είναι εξαιρετικοί αλλά κανείς δεν μιλάει γι' αυτούς. Αυτή η περίφημη αναβίωση του μπλουζ που όλοι περιμένουν, συμβαίνει ήδη. Τον Ιούνιο του '87 έπαιξα στο μπλουζ φεστιβάλ του Σικάγου, σαν τραγουδιστής στην ορχήστρα του Τζέιμς Κότον μπροστά σ' ένα κοινό 250.000 ατόμων κι εκτός απ' αυτούς υπήρχαν πάνω από διακόσιοι πράκτορες κι ατζέντηδες που έψαχναν για ταλέντα. Στην Αμερική όλες οι μεγάλες πόλεις έχουν το καλοκαίρι φεστιβάλ μπλουζ και το ίδιο συμβαίνει και στην Ευρώπη και την Ιαπωνία. Παλιά υπήρχε μόνο μια εταιρία δίσκων που έγραφε μπλουζ δίσκους, η Alligator, μετά ήταν κι η Rhino, τώρα τέσσερις ή πέντε μεγάλες εταιρίες προσπαθούν ν' αγοράσουν ταλέντα του μπλουζ κι είναι πολύ ενδιαφέρον, γιατί πρώτη φορά στα τελευταία χρόνια συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Ντέφι: Οι συνθήκες ευνοούν τη μουσική; Δεν υπάρχει πάλι πολλή καταπίεση, φτώχεια και δυστυχία τριγύρω;

Γκραβενίτης: Οι συνθήκες είναι ώριμες αλλά υπάρχει και κάτι άλλο. Οι περισσότεροι άνθρωποι ακούνε μουσική "από δεύτερο χέρι", στο ραδιόφωνο, από την τηλεόραση, από δίσκους, από κόμπακτ. Η δική μου μουσική είναι άμεση "κατ' ευθείαν", δεν πρόκειται να την ακούσεις αν παρακολουθείς MTV. Αν θες να βρεις τους δίσκους μου πρέπει να ψάξεις πολύ, κι αν θες να με δεις να παίζω πρέπει να 'ρθεις στο κλαμπ, να είσαι "σωματικά" παρών, να συμμετέχεις. Γι' αυτό και το μπλουζ είναι πολύ σημαντικό τώρα. Δεν είναι ένα μεγάλο σταρ-σύστημα, είναι μια κατάσταση πρόσωπο με πρόσωπο σε γκρο πλάνο.

Ντέφι: Αυτό εκφράζει το δικό σου μπλουζ;

Γκραβενίτης: Για μένα το μπλουζ δεν είναι μόνο μουσική που εκφράζει λύπη, φτώχεια και δυστυχία αλλά μια μουσική που σε εκφράζει ολοκληρωτικά. Οι άνθρωποι του μπλουζ βλέπουν τη ζωή μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο (γέλια). Κι έτσι περισσότερο από τις συνθήκες νομίζω είναι αυτή η επιθυμία του κόσμου να πλησιάσει πιο πολύ τον καλλιτέχνη που συντελεί στην αναβίωση των μπλουζ.

Ντέφι: Μακάρι! Εσύ Τζων πώς βλέπεις την κατάσταση της μουσικής;

Τσιπολίνα: Το μπλουζ έγινε πολύ δημοφιλές ή μάλλον πλατεία αποδεκτό στην Αμερική στα μέσα της δεκαετίας

* Εντωμεταξύ ο Στήβι Ρέυ Βων σκοτώθηκε σε αεροπορικό δυστύχημα.

του εξήντα κι ένα μεγάλο μέρος του ήρθε από την Αγγλία. Η MTV, οι Αμερικανοί των βίντεο κυκλωμάτων κι όλη αυτή η αγορά που αναφέρει ο Νικ άκουσαν το μπλουζ μέσα από τον Έρικ Κλάπτον ή τους Ρόλινγκ Στόουνς. Όταν ο Τζάγκερ τραγουδούσε το King Bee όλοι νόμιζαν ότι ήταν δικό του κι όχι του Σλιμ Χάρπο. Το μπλουζ όμως είναι ένα με τις ίνες αυτής της χώρας, ήταν, είναι και θα είναι μέρος της αμερικάνικης κουλτούρας κι ας υπάρχουν άνθρωποι που νομίζουν ότι το Crossroads είναι του Κλάπτον, άνθρωποι που δεν ξέρουν ποιός είναι ο Ρόμπερτ Τζόνσον.

Ντέφι: Ευτυχώς τώρα υπάρχει η ταινία Crossroads που θα τους το μάθει (γέλια). Άκουσα σε συνέντευξή σας στο ραδιόφωνο ότι όλοι μπέρδεψαν τον κιθαρίστα της ταινίας μ'εμένα και μου φάνηκε πολύ αστείο (γέλια... γέλια...).

Τσιπολίνα: Ήταν ένα μεγάλο κομπλιμέντο για μένα. Με πήρε τηλέφωνο ο Τζων Λη Χούκερ και μου είπε: "Πρόσεξε αυτό το λευκό παιδί, έχει κλέψει όλα τα κόλπα του Τσιπολίνα!" και πολλοί λίγοι κατάλαβαν ότι ο κιθαρίστας του φιλμ ήταν ο Στηβ Βάι που έπαιζε και την κλασική και την ηλεκτρική κιθάρα, που πολεμούσε με τον εαυτό του... Τέλος πάντων η μουσική είναι τόσο πλατειά που μπορεί κι οι Γκρέιτφουλ Ντεντ κι οι AC/DC να γεμίσουν ένα στάδιο ίδιου μεγέθους. Κανένα από τα δύο αυτά ιδιώματα δεν είναι πιο έγκυρο και τα δύο συγκροτήματα έχουν τραγουδιστές, κιθαρίστες και ντράμερ και οπαδούς. Υπάρχουν απλά διαφορετικές ανάγκες για μουσική και αυτές τις ανάγκες θα τις γεμίσουν διαφορετικοί μουσικοί κι ακροατές. Ο Νικ το είπε πολύ καλά: παίζει μια παράξενη, εκλεκτική μουσική που έχει πολλή σχέση με τη συμμετοχή του κοινού. Αν θες να την ακούσεις πρέπει να μπλεχτείς, αν θες να τρέξεις με τ'άλογα μπες κι εσύ στην κούρσα.

Ντέφι: Νιώθεις ότι αυτή ειδικά η μουσική απειλείται από τη βιομηχανία του δίσκου;

Τσιπολίνα: Όχι πιο πολύ απ'οτιδήποτε άλλο. Η βιομηχανία ήταν πάντα μια απειλή, γιατί διευθύνεται από ανθρώπους που δεν έχουν ιδέα από μουσική. Όταν ήμουν μουσικός διευθυντής σ'ένα συγκρότημα από καταπληκτικούς μουσικούς -με τον αδελφό μου στο μπάσο και τον Νίκυ Χόπκινς στο πιάνο- και με πολύ καλές εμπορικές ιδέες για τραγούδια, κάναμε πρόβες στο στούντιο και ήρθε ένας πολύ σπουδαίος παραγωγός από την Ατλάντικ για να διαλέξει τραγούδι. Το συγκρότημα είχε ένα αντι-ντίσκο τραγούδι κι ο κύριος είπε ότι το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουν είναι να το ξαναγράψουν σαν τραγούδι υπέρ της ντίσκο!!! Του είπα ότι έτσι το τραγούδι χάνει την αξία του και μου απάντησε "αυτό είναι αμελητέο". Γιατί οι εταιρίες δίσκων είναι γεμάτες από υπαλλήλους που συνέχεια λένε στον κόσμο ότι τ'αφεντικά τους βρίσκονται σε σύσκεψη ή τρώνε το γεύμα τους, στην πραγματικότητα όμως, η δουλειά τους είναι να κρατούν

τους μουσικούς μακριά από τη βιομηχανία του δίσκου. Δεν είμαι εναντίον καμμιάς συγκεκριμένης εταιρίας, μιλάω για όλες και σαν καλλιτέχνης προσπαθώ να δουλέψω με πολλές απ'αυτές -έχω ένα δίσκο που μόλις τέλειωσα στη Νέα Υόρκη, άλλον ένα που έκανα στη Γερμανία και κάνω μουσική για το σινεμά και την τηλεόραση. Όμως προσπαθώ να μην μπλέκομαι πάρα πολύ με τις εταιρίες, γιατί δε νομίζω ότι κάνω για μουσικός στούντιο. Ο αδελφός μου έκανε συμβόλαιο με την Chrysalis και του πήρε μια βδομάδα να το διαβάσει με τους δικηγόρους του. Ήταν 65 σελίδες! Ωραία είναι όλα αυτά αλλά πάντα τα πληρώνεις!

Ντέφι: Πότε νιώθεις καλύτερα σαν μουσικός;

Τσιπολίνα: Μ'αρέσει να παίζω μπροστά σε κοινό και μ'αρέσει να παίζω με το Νικ, γιατί η μουσική του είναι τόσο άμεση. Όταν ήμουν μικρός, ήμουν το ζιζάνιο που πάει στο ζωολογικό κήπο μ'ένα κλαδί και το σέρνει πάνω στα σίδερα του κλουβιού και Γκρ, γκρ, γκρ...!!! (γέλια). Έτσι είμαι ακόμη, μ'αρέσει να μπλέκω το ακροατήριο στη μουσική μου με την προϋπόθεση ότι δεν με πλησιάζουν πάρα πολύ. Κοιτάζω πάνω απ'τον ώμο μου και σκέφτομαι έντρομος: τι σκατά θέλουν όλοι αυτοί, πάρτε τους μακριά, πάρτε αυτές τις τσουγκράνες και τους πυρσούς μακριά από το πρόσωπο μου (γέλια...). Μ'αρέσει η επικοινωνία με το κοινό -οι άνθρωποι που με ακούνε, μου λένε "ω! παίζεις καλά!", το μισό από τη μουσική ήταν δικό μου, το άλλο μισό ήταν το κοινό. Δεν είμαι

θαυμαστής της μουσικής μου, δεν την ακούω σπίτι μου, μ'αρέσει ο Στηβ Βάι, μ'αρέσουν οι Φόρεϊνερ, καμιά φορά μ'αρέσουν κι οι AC/DC. Κάποτε είχα κολλήσει στις "Τέσσερις Εποχές" του Βιβάλντι. Τις άκουγα κάθε πρωί. Ήταν ένα κομμάτι που μ'έστελνε στον ουρανό κι είχα καλή διάθεση όλη μέρα.

Γκραβενίτης: Η "άνοιξη" κατά πάσαν πιθανότητα! (γέλια).

Τσιπολίνα: Κάτι ανάμεσα στην άνοιξη και το καλοκαίρι... Μ'αρέσει πολύ η κλασική μουσική. Ας είναι, όταν παίζω ένα μέρος του εαυτού μου γίνεται ο Νικ, κι ένα άλλο μέρος το κοινό. Καμιά φορά βγαίνω στη σκηνή μασώντας τσίχλα - στη ζωή μου ποτέ δεν το κάνω και πάντα βγαίνω στην άκρη της σκηνής για να παρακολουθώ τις αντιδράσεις του κοινού.

Ντέφι: Μπορείς να μας περιγράψεις την προσωπικότητα του Νικ;

Τσιπολίνα: Ευχαρίστως -να θυμάστε όμως ότι ξέρει το σπίτι

μου και στη μπήνικ περίοδο μου ερωτεύτηκα το φλαμένκο, την τρομακτική του φλόγα. Ύστερα ανακάλυψα τον Λέντιμπελυ, τον Λάιτνινγκ Χόπκινς, τον Μανς Λίπσκομπ, τον Τζων Λη Χούκερ, -έχω ακόμη το τηλέφωνο του Χούκερ και κιώθω περήφανος που τον γνωρίζω. Με φωνάζει Τζων... ουάου!... αντί να μου λέει "ε ψιτ, εσύ!". Γνώρισα τον Μάντυ Γουότερς, τον Χάουλιν Γουόλφ κι η μουσική τους μ'ενέπνευσε, έμαθα τ'ακόρντο τους από τους δίσκους τους και πολλοί μουσικοί του μπλουζ με μισούν γιατί όταν παίζω έχω την τάση να πετάξω ένα έξτρα ακόρντο, κάποιες παραπάνω νότες. Βλέπετε οι λευκοί που ανακάλυψαν το μπλουζ ήταν βασικά φοιτητές που το μελέτησαν. Κι εγώ ήμουν πολύ περίεργος γ'αυτούς γιατί ξεπερνούσα τις προκαταλήψεις που έβαζαν στο μπλουζ σαν "κανόνες". Εγώ ήμουν πάντα ο ξεκομμένος απ'όλα αυτά.

Γκραβενίτης: Τον φωνάζουμε Zippy the pinhead (Ζίπυ, το κεφάλι της καρφίτσας) - (γέλια...).

Τσιπολίνα: Και μου φαίνεται σαν τίτλος ευγενείας, όχι σαν βρισιά. Ποτέ όμως δεν πήρα τον εαυτό μου στα σοβαρά. Πώς μπορείς να παίζεις μπλουζ φορώντας μια φανταστική κόκκινη μύτη; (γέλια...).

Γκραβενίτης: Κι ο Φατς Γουόλερ ήταν κλόουν, τα τραγούδια του έχουν μεγάλη πλάκα.

Τσιπολίνα: Κι ο Καμπ Κάλογουεη -μπορούσαν να γελάσουν με το μπλουζ.

Γκραβενίτης: Βασικά υπάρχουν δύο σχολές του μπλουζ. Η πρώτη είναι η εκκλησία, η παράδοση του γκόσπελ: οι συγχορδίες και το στυλ του τραγουδιού βγαίνει από το γκόσπελ. Η άλλη σχολή είναι το Barrelhouse -η ταβέρνα- το χορευτικό μπλουζ, που έχει να κάνει με τα ποτά, τις γυναίκες και τον "υπόκοσμο" κι αυτή είναι η παράδοση του μπλουζ που προτιμώ (γέλια...). Τη μουσική που έπαιζαν οι αμαρτωλοί, ενώ οι ενάρετοι προσεύχονταν στην εκκλησία για τη σωτηρία τους.

Ντέφι: Η σχέση σου λοιπόν με το μπλουζ είναι καλλιτεχνική, όχι ιδεολογική.

Γκραβενίτης: Η σχέση μου με το μπλουζ είναι ότι το ζω. Ο κόσμος με ρωτάει πάντα "τι είναι το μπλουζ;" Το μπλουζ είναι ό,τι αποφασίζει ο μπλουζμαν (γέλια). Οι ήρωες μου ήταν οι συνθέτες του μπλουζ, άνθρωποι σαν τον Λέντιμπελυ, τον Λάιτνινγκ Χόπκινς ή τον Γουίλυ Ντίξον, που έπαιζαν όχι την καλύτερη μουσική του κόσμου, αλλά τη δική τους μουσική, που ήταν η ζωή τους. Άνθρωποι που ήταν κάποιιοι, που τραγουδούσαν ό,τι έβλεπαν μέσα από τα μάτια τους. Σίγουρα μαθαίνεις από τους άλλους, το σημαντικότερο όμως είναι να είσαι ο εαυτός σου. Δεν είμαι κλασικιστής, δεν είμαι "πουρίστας" -προσπάθησα να προσαρμόσω ό,τι μάθαινα απ'αυτούς στη δική μου ζωή. Σκέφτηκα λοιπόν "δεν είμαι

"Η βιομηχανία ήταν πάντα μια απειλή, γιατί διευθύνεται από ανθρώπους που δεν έχουν ιδέα από μουσική".

τι μου! (γέλια). Τον γνώρισα το '65 μέσω κάποιου μάνατζερ ή καλύτερα, κάναμε μια συμφωνία με κάποιο μάνατζερ γιατί ακριβώς ήξερε τον περίφημο Nick the Greek, το συγγραφέα, τον παραγωγό δίσκων, το συνθέτη, το θρύλο. Κι έτσι πριν ακόμη κάνουμε ένα συμβόλαιο καθορίσαμε ότι θα ερχόμαστε σ'επαφή με το Νικ. Την πρώτη φορά που τον είδα ήταν όταν ο ντράμερ μας σάλταρε κι έφυγε από το συγκρότημα. Τη δεύτερη ήταν όταν τον "μετακόμισαν" σπίτι μου. Ο μάνατζερ, που τον φιλοξενούσε είχε προβλήματα με τη γυναίκα του κι έτσι τον έφερε σπίτι μου. Θυμάμαι ότι τη στιγμή που μπήκε μέσα στο δωμάτιο η πόρτα "έσπασε", τινάχτηκε στον αέρα... είχε ένα μπουκάλι ούισκυ στο ένα χέρι, στο άλλο ένα πιστόλι κι έμοιαζε σαν ανθρώπινη πυραμίδα ανάποδα, με ένα τζάκετ με τεράστιες βάτες.

Γκραβενίτης: Ηρεμα Τζων, αυτές ήταν οι παλιές μέρες...

Τσιπολίνα: Μ'εντυπωσίασε πολύ κι αργότερα επηρέασε κι εμένα πολύ και τους Κουικσίλβερ, το συγκρότημα μου. Εγώ ποτέ πριν δεν έπαιζα μπλουζ. Έμαθα να παίζω κιθάρα κλα-

από το Μισσισιπή, δεν είμαι μαύρος, έχω παιδεία, μεγάλωσα στο Σικάγο από μια ελληνική οικογένεια" άρα αν η μουσική μου πρόκειται να έχει κάποια αλήθεια πρέπει να εκφράζει όλα αυτά, όχι την εμπειρία του να μαζεύεις μπαμπάκι στο Μισσισιπή. Άλλοι άνθρωποι δεν έχουν αυτό το ταλέντο, τους αρκεί να παίζουν τη μουσική των άλλων. Εγώ, όμως, νιώθω άνετα με τον εαυτό μου. Ζω τη ζωή ενός μπλουζμαν, αντιμετωπίζω το συγκρότημα μου σαν ορχήστρα μπλουζ. Γιατί αυτοί οι άνθρωποι συνεχίζουν να παίζουν μαζί μου, ενώ έχουν όλες αυτές τις ευκαιρίες; Θα πρέπει να νομίζουν ότι κάνω κάτι ξεχωριστό.

Ντέφι: Βρίσκεις κι άλλους που σκέφτονται έτσι, ή νιώθεις απομονωμένος;

Γκραβενίτης: Νιώθω πολύ απομονωμένος και το απολαμβάνω. Το ονομάζω "πώς να πέφτεις μέσα στις χαραμάδες". Γιατί όταν πέφτεις μέσα στις χαραμάδες γίνεσαι άρατος και μπορείς να είσαι ο εαυτός σου! (γέλια). Οι ροκάδες λένε "ο Γκραβενίτης παίζει μπλουζ", οι μπλουζίστες λένε "ο Γκραβενίτης παίζει ροκ", λοιπόν στο ανάμεσα, μέσα στη χαραμάδα, εκεί θα με βρεις, άρατο μακριά απ'όλες αυτές τις μαλακίες. Κάνω ό,τι κάνω για τον εαυτό μου, όχι για να ευχαριστήσω κανέναν άλλο.

Ντέφι: Όταν γράφεις τι είναι πιο σημαντικό, η μουσική ή ο στίχος;

Γκραβενίτης: Το πιο σημαντικό είναι το αίσθημα. Δεν γράφω μουσική ωφελμιστικά, για να δγάλω λεφτά, αλλά για να εκφράσω συναισθήματα που αλλιώς δεν γίνεται να εκφραστούν. Είναι λοιπόν και τα δύο -το συνολικό συναίσθημα της μουσικής και των στίχων.

Τσιπολίνα: Θυμάμαι κάποτε ρώτησα το Νικ πώς γράφει τα τραγούδια του, όλα αυτά τα διαφορετικά θέματα και μου απάντησε "γράφω για πράγματα τόσο βασικά που δεν μπορώ να τα εκφράσω με λέξεις".

Γκραβενίτης: Και πολλά από τα τραγούδια μου είναι για τους φίλους μου.

Τσιπολίνα: Όπως το Buried Alive in the Blues, το Born in Chicago.

Γκραβενίτης: Χτες βράδυ έπαιξα το Funky News, ένα τραγούδι για τον Πωλ Μπάτερφελντ, για τη ζωή του τα τελευταία χρόνια πριν πεθάνει όταν είχε πολλά προβλήματα με το ποτό και τα ναρκωτικά. Βλέπετε, πέρασα πολύ άσχημα με τον Πωλ. Τον ήξερα από δεκάξι χρονών. Μαζί ξεκινήσαμε σαν λαϊκό ντουέτο κι ήταν ένας γλυκός, καθαρός έφηβος -δεν έπινε, δεν κάπνιζε καν. Ξέρετε πώς τον φωνάζαμε; "Bunky"! Πρέπει να 'σαι πολύ καλός για να σου δώσουν αυτό το παρατσούκλι... Ύστερα, οκτώ μήνες πριν πεθάνει, ένα βράδυ, ήμουν τόσο θυμωμένος από κάτι πράγματα που μου 'χε κάνει, που πήγα να τον δείρω. Δεν είχα αισθανθεί έτσι

για κανέναν άνθρωπο τα τελευταία είκοσι χρόνια. Πήγα λοιπόν εκεί που έπαιζε και περίμενα στο πάρκινγκ να τελειώσει για να του σπάσω τα μούτρα, αλλά μόλις άρχισα να του μιλάω αντί να τον χτυπήσω άρχισα να κλαίω σαν παιδί. Ήταν χάλια. Έπινε, έπαιρνε ηρωίνη, ήταν άρρωστος, τον είχαν εγχειρήσει στα έντερα και πίσω από αυτή την αξιοθρήνητη εικόνα είδα το καθαρό πρόσωπο του νέου παιδιού που ήξερα κι άρχισα να κλαίω... "Τι σκατά σου έκαναν; Ποιός διάολος σ'έκανε έτσι;" τον ρωτούσα... Κι ύστερα πήγαμε στο μπαρ, ήπιαμε κάτι και τα βρήκαμε, του είπα "Ξέχνα τα όλα. Νιώθω άσχημα να σου κρατάω κακία, ερχόμουνα να σε χτυπήσω αλλά εσύ θα κάνεις πολύ χειρότερα πράγματα στον εαυτό σου".

Ντέφι: Μα τι του είχε συμβεί;

Γκραβενίτης: Αφήστε με να τελειώσω την ιστορία... Την άλλη μέρα με παίρνει τηλέφωνο και μου λέει: "Ξέρεις τι έπαθα, όταν έφυγες; Βγήκα, έπαιξα δυο-τρεις νότες και μπλέχτηκα σ'ένα καλώδιο, έπεσα κι έσπασα τη μύτη μου πάνω σ'έναν ενισχυτή, μαύρισα το μάτι μου και κόπηκα άσχημα στο πρόσωπο...". Σωστά λοιπόν το 'χα προβλέψει. Είχα πάει να τον δείρω αλλά εκείνος χτύπησε χειρότερα τον εαυτό του. Κι από κείνη τη στιγμή ήξερα ότι είχε ήδη πεθάνει. Δεν μπορούσε να κόψει το ποτό και τα ναρκωτικά -ήταν θέμα χρόνου. Σε οχτώ μήνες ήταν νεκρός.

Τσιπολίνα: Κανείς μας δεν παραξενεύτηκε όταν το 'μαθε.

Μου τηλεφώνησε κάποιος και μου είπε: "Τα 'μαθες;" (με φωνή σαν μέσα από τάφο) "ο Πωλ Μπάτερφελντ πέθανε!". "Μην κάνεις έτσι, είναι κάπως νωρίς το πρωί"... του είπα.

Γκραβενίτης: Έτσι ακριβώς ήταν, όλοι οι άνθρωποι που τον αγαπούσαν κατάληξαν να τον λυπούνται στο τέλος. Ένας φίλος μου ο ηθοποιός Χάουαρντ Χέσμαν, που του έδινε λεφτά για να πληρώσει το νοίκι του, με πήρε από το Χόλυγουντ όπου δουλεύει και μου είπε τα νέα. Τον είχε δει μερικές μέρες πριν πεθάνει. Του 'χε ζητήσει δανεικά γιατί όλα τα λεφτά του πήγαιναν στο ποτό και τα ναρκωτικά. Η αυτοψία μετά το θάνατο του έδειξε ότι είχε πάρει όλων των ειδών τα ναρκωτικά και τα ποτά... Γι' αυτούς λοιπόν τους ανθρώπους γράφω τραγούδια.

Ντέφι: Εδώ και πολύ καιρό είχες γράψει ένα τραγούδι που προφήτευε όλα αυτά. Το Heartache People.

Γκραβενίτης: Γράφω γι' αυτούς τους ανθρώπους. Δεν μπορώ να μιλήσω πολύ καλά, ούτε και να εξηγήσω τις πράξεις τους, αναγκαστικά λοιπόν γίνομαι συναισθηματικός και τραγουδάω γι' αυτούς. Τρέφομαι από τους φίλους μου -σαν καρχαρίας. Αυτά τα πράγματα, αυτή η ζωή σε κάνει μπλούζμαν. Αυτή και όχι καμιά ιδέα. Έχω περάσει από πάρα πολλά και -δόξα τω Θεώ- κάπου βρήκα τη δύναμη να συνεχίσω και να μείνω ζωντανός. Δεν είμαι αλκοολικός, δεν παίρνω ναρκωτικά, έχω ακόμη τη δύναμη ν' αγαπώ και λυπάμαι αφάνταστα που οι φίλοι μου φεύγουν μ' αυτό τον τρόπο. Κι όσο μεγαλώνω όταν ακούω κάποιον να μου λέει ότι τη βρίσκει με διάφορα, σκέφτομαι το μεγαλύτερο μου γιό, που είναι ποδηλάτης και που έρχεται καμιά φορά να με επισκεφτεί κάνοντας 55 μίλια δρόμο κόντρα σ' ένα πολύ δυνατό άνεμο 42 μιλίων την ώρα. Προσπαθώ λοιπόν να φανταστώ τι νιώθει άραγε στην πορεία; Σκέφτομαι ότι τα πόδια του θα πονάνε σαν τρελά, το κεφάλι του θα πάει να σπάσει, είναι λουσιμένος στον ιδρώτα και το αίμα του τρέχει σ' όλο του το σώμα -υπάρχει κανένα ναρκωτικό που σε κάνει να νιώθεις έτσι; (γέλια...).

Ντέφι: Ένα ίσως όχι. Κανένας συνδυασμός όμως; (γέλια, πολύ δυνατά).

Γκραβενίτης: Αλήθεια, σκεφτείτε το λίγο. Μπορείς να κάνεις πολλά πράγματα και να τη βρεις πολύ περισσότερο από την πρέζα. (Γέλια...).

Ντέφι: Οι ελληνικές σου ρίζες σε κρατούν ζωντανό.

Γκραβενίτης: Το ελπίζω. Οι ελληνικές μου ρίζες είναι η εκκλησία, το φαγητό, η μουσική. Ακούστε με: κάνω πολλά

ελληνικά φαγητά, παστίτσιο, κεφτέδες, ντολμάδες, σούπα αυγολέμονο, η μητέρα μου μ' έμαθε να μαγειρεύω και μου 'δωσε τις συνταγές (σε σπαρταριστά ελληνοαγγλικά)... you know... "παίρνεις ένα απ' αυτό". "No, Ma, write it down. Πόσο; teaspoon?". "No, με το χέρι το παίρνεις και το βάζεις"... you know... (γέλια, χάος...). Πιστέψτε με, είμαι φοβερός μάγειρας!

Ντέφι: Κι η ελληνική μουσική;

Γκραβενίτης: Μ' αυτή μεγάλωσα στο σπίτι.

Ντέφι: Τι είδους;

Γκραβενίτης: Α, παμπάλαια. Από την εποχή που κατασκεύασαν το γραμμόφωνο (γέλια). Παλιά λαϊκή μουσική από το είκοσι ως το τέλος της δεκαετίας του πενήντα, δηλαδή τους δίσκους της οικογένειας μου. Έμαθα όλους τους χορούς, συρτό, χασάπικο κι άκουσα και τη μουσική της εκκλησίας. Οι δικοί μου ήταν επαρχιώτες κι είχαν πολλή δημοτική μουσική. Έχω ακούσει εκατομμύρια οργανικές δημοτικές φαντασίες.

Ντέφι: Προσπάθησες κάποτε να βάλεις ανατολίτικα στοιχεία στη μουσική σου;

Γκραβενίτης: Ναι, το γκρουπ του Μπάτερφελντ ηχογράφησε το East-West, από δική μου επιρροή. Πριν από το συγκρότημα του Μπάτερφελντ, ο Μάικ Μπλούμφελντ ήταν στο δικό μου συγκρότημα κι εκεί είχαμε κάνει αυτό το κομμάτι. Ο Μπλούμφελντ το πήρε μαζί του στο συγκρότημα του Μπάτερφελντ και το ανέπτυξαν ακόμη περισσότερο. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που το ροκ-εντ-ρολ είχε ανατολικές κλίμακες. Ύστερα, πολύ αργότερα, άκουγα τους Όλμαν Μπράδερς και συνειδητοποίησα ότι ο διάλογος των δύο κιθαριστών ξεκινούσε από το East-West. Αυτή ήταν η επιρροή μου - κανείς δεν βγήκε στους δρόμους τρέχοντας να αγοράσει μπουζούκια, τα όρια όμως της μουσικής είχαν διευρυνθεί.

Ντέφι: Μπορεί να βγει κάτι περισσότερο απ' αυτό το συνδυασμό;

Γκραβενίτης: Σίγουρα, πρέπει όμως να βρεθούν οι άνθρωποι να τον κάνουν ξανά κι αυτοί δεν είναι βέβαια πρόεδροι κι άνθρωποι των εταιριών. Χρειάζονται τρελοί, προσωπικότητες με ορμή για να τα παρασύρουν όλα πίσω τους, χωρίς να νοιάζονται αν θα βγάλουν φράγκα ή χειροκροτήματα. Έτσι μόνο μπορεί να γίνει, σαν απόφαση κάποιων καλλιτεχνών.

Ντέφι: Στην Ελλάδα υπάρχει πολλή αντιπαράθεση, πάνω στο Ανατολή ή Δύση; ή πάνω στο Ανατολή-Δύση.

Γκραβενίτης: Αυτή η διαμάχη είναι το ίδιο παλιά με τον καφέ. Σκέτο -ή με γάλα; Κρατάει αιώνες τώρα. Είναι Η διαμάχη. Στην Αμερική για παράδειγμα υπάρχουν οι "πουρίστες" του μπλουζ, οι άνθρωποι που θέλουν να διατηρήσουν την αισθητική της μουσικής όπως ακριβώς παιζόταν τότε, χωρίς να χαθεί τίποτα από την παράδοση. Θαυμάζω αυτούς τους ανθρώπους γιατί είναι σαν ιστορικοί, θέλουν να παίζουν μερικά μπλουζ του Ρόμπερτ Τζόνσον ή του Μάντυ Γουότσερς όπως ακριβώς ήταν το πρωτότυπο. Χωρίς αυτούς τους ανθρώπους χάνεις πολλά πράγματα, γρήγορα ξεχνάς πώς έπαιζαν τα δάχτυλα, πώς ήταν οι συγχροδίες και το στυλ του τραγουδιού. Όμως μουσική από τη δεκαετία του τριάντα γίνεται εύκολα μια πεθαμένη γλώσσα σαν τα λατινικά, αν δεν την προσαρμόσεις στο 1980 και στον εαυτό σου. Εμένα μ'αρέσει να χρησιμοποιώ αυτή τη μουσική, θέλω να τη μιλάω τώρα, να τη βάλω στην επικοινωνία του σήμερα. Νομίζω λοιπόν ότι μια διαμάχη γύρω από την ελληνική και την αμερικάνικη μουσική, γύρω από ένα πρωτότυπο, τοπικό ιδίωμα και κάτι λιγότερο τοπικό και μπάσταρδο είναι πάντα μια υγιής διαμάχη. Υπάρχει όμως χώρος και για τα δύο στρατόπεδα. Το ένα στρατόπεδο θα υπερασπιστεί την καθαρότητα της μουσικής κι όταν το κάνει θα του είμαστε ευγνώμονες. Δεν θα δώσουμε, όμως, το κλειδί του μυαλού μας

σ'αυτούς τους ανθρώπους να το κλείσουν και να μας πουν ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο, ότι δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτή τη μουσική όπως εμείς θέλουμε. Δεν το πιστεύω αυτό. Θέλω τη μουσική να μείνει ζωντανή. Αλλιώς πεθαίνει.

(Τη συνέντευξη πήραν στον προθάλαμο του Athens Gate Hotel ο Νίκος Σαββάτης κι ο Στέλιος Ελληγιάδης. Την απομαγνητοφώνηση και τη μετάφραση έκανε ο Νίκος Σαββάτης. Οι φωτογραφίες είναι του Στέλιου Ελληγιάδη. Ευχαριστούμε τη Μαριτίνα Πάσσαρη, τον Αντώνη Μαμαλάκη για την παρέα και την υπομονή τους και το Θεόδωρη Μανίκα για τα υπόλοιπα).

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΙΣΚΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΛΕΜΠΕΣΗ !

ΚΑΘΑΡΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΣΤΗ ΘΟΛΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

"Μέσα στην θολή μουσική ατμόσφαιρα της εποχής μας, έρχεται να ξεχωρίσει αυτό τον καιρό, σαν καθαρό μονοπάτι η προσπάθεια ενός νέου δημιουργού και τραγουδιστή που βάζει στόχο τη διατήρηση και διάδοση της γνήσιας λαϊκής μουσικής παράδοσης και όχι το μάρκετινγκ και το κέρδος.... Μια φωνή ζεστή, λαϊκή με χρώμα και απλότητα.... Η προσπάθεια αυτή βάζει ένα λιθάρι για τη στήριξη του λαϊκού τραγουδιού που έχει υποβαθμιστεί στις μέρες μας."

ΠΑΝΟΣ ΓΕΡΑΜΑΝΗΣ

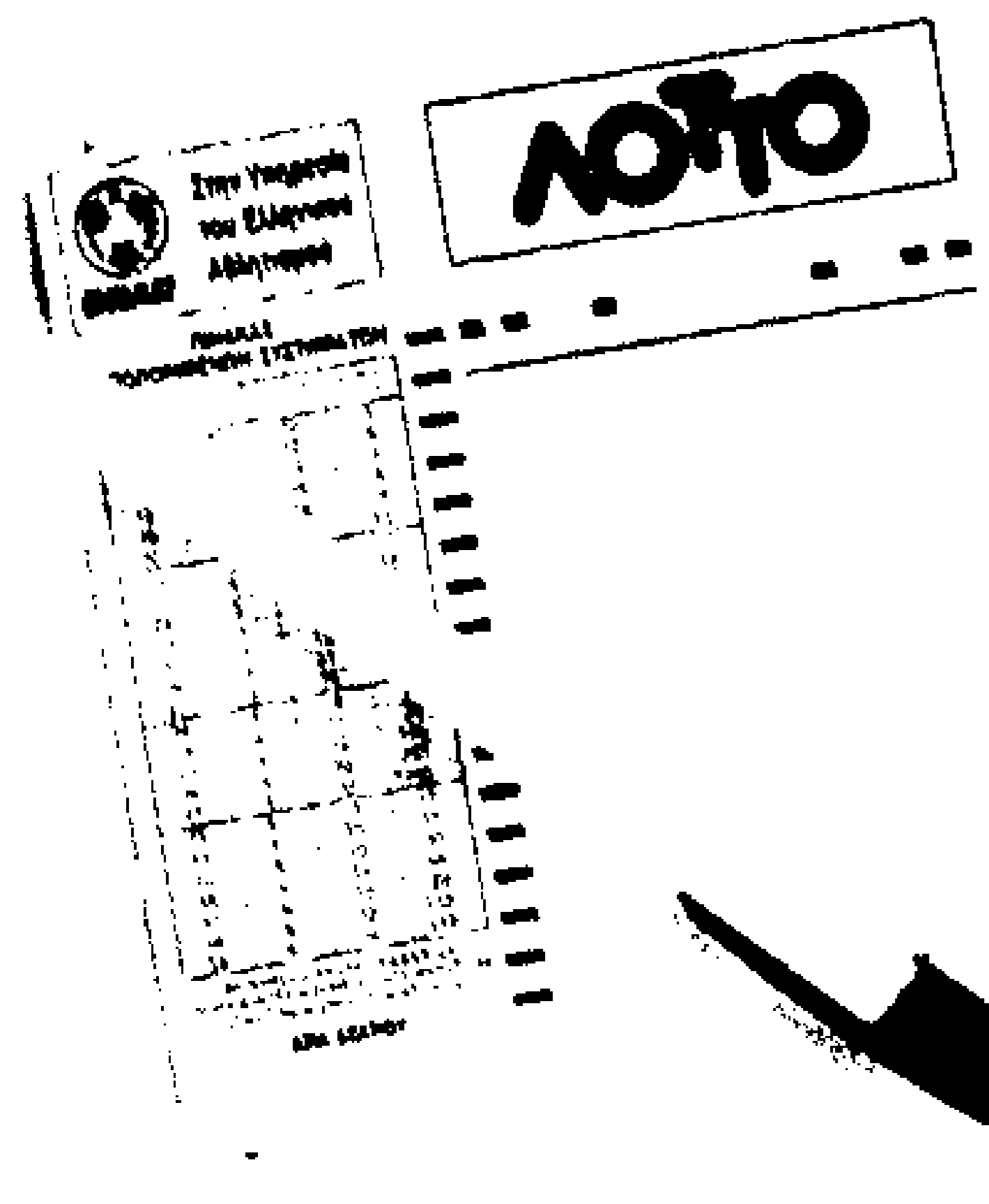

Επιμένω

Και...
κάθε βράδυ
ο Γιάννης
Λεμπέσης
στην
ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΝΗ

ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

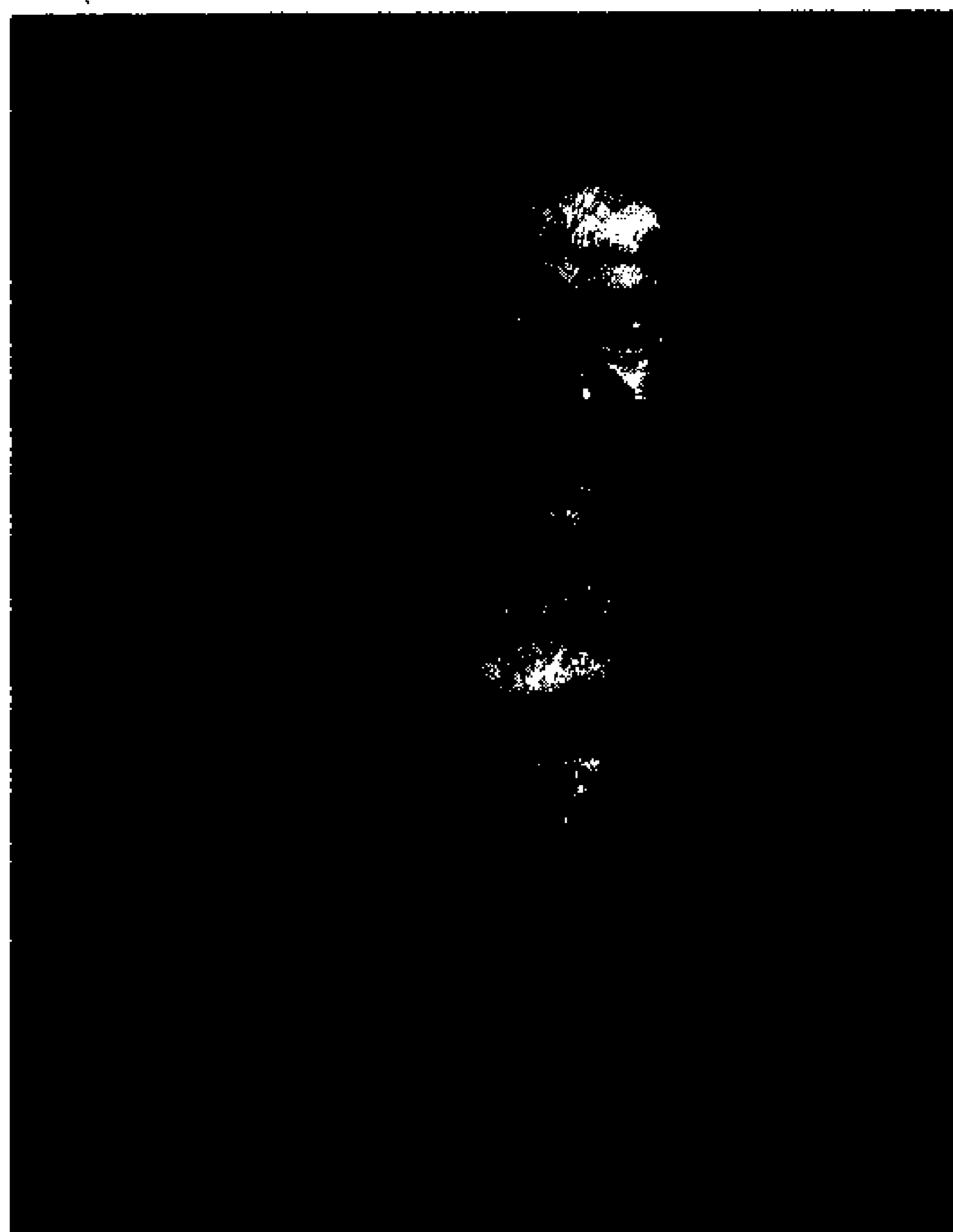
ΕΤΟΙΜΑΣΤΕΙΤΕ ΚΙ ΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΣΑΣ

ΛΟΤΤΟ

Ταξιμι

ΜΠΑΜΠΗΣ ΓΚΟΛΕΣ

ΤΙΜΗ ΠΟΤΟΥ : 1000

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΛΕΙΣΤΑ

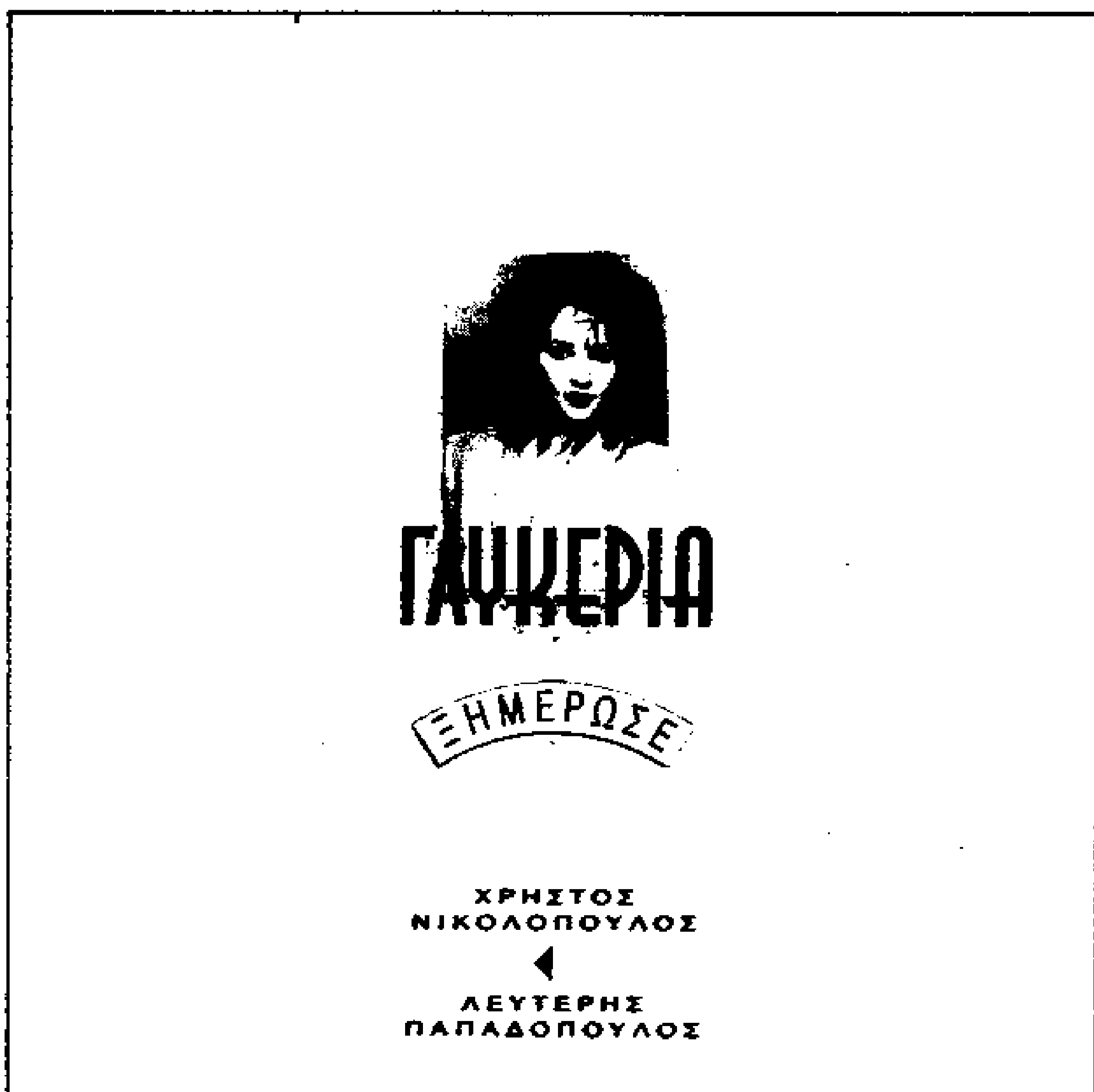
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ & ΙΣΑΥΡΩΝ ΤΗΛ.: 3639919

ΓΛΥΚΕΡΙΑ

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ΕΗΜΕΡΩΣΕ

ΣΕ ΔΙΣΚΟΥΣ - ΚΑΣΕΤΕΣ - CD

wea